

Blinde gevoelens

Licht.

Het was iets wat ze nooit had waargenomen. Iets wat ze altijd al had willen waarnemen, maar ze kon het niet. Nooit zou ze het kunnen. Ze had er vrede mee genomen, want ze was niet anders gewoon.

Ze was blind.

En dat was ze altijd al geweest. Hoe verschrikkelijk ze dat ook vond, ze wist niet hoe het anders geweest zou zijn. Ze wist niet of het leven beter was als je alles wél kon zien. Evenmin stond ze er nu niet meer bij stil.

Dagenlang had ze zich namelijk afgevraagd hoe de wereld er uit zou zien als ze niet blind was geweest. Haar leven zou zoveel anders geweest zijn. Misschien beter, maar misschien ook niet. Ondertussen vroeg ze zich het niet meer af. Ze moest niet hopen op dingen die nooit zouden gebeuren. Op dingen die ze nooit zou krijgen. Mensen hadden haar aangestaard, maar ze zag het niet. Ze zag niet hoe mensen naar haar keken en ze wist evengoed niet hoe de rest van de wereld eruit zag.

Ze wist misschien minder dan haar omgeving, maar dat maakte haar bijzonder. Haar gedachten gingen niet over hoe haar kapsel eruit zag, of over welke kleren iemand anders droeg. Zij was het ultieme voorbeeld van iemand die zich niets aantrok van het uiterlijk van iemand. Toch wilde ze proberen om iets waar te nemen van de wereld. Al waren het slechts geuren of vormen. Zij deed dat op haar manier. En volgens haar was dat de juiste manier.

Maar bovenal wilde ze *hem* waarnemen.

Niet dat hij ooit naar haar had omgekeken en ze verwachtte ook niet dat hij ook maar iets in haar zou *zien*. Zij kon het andersom ook niet. Veel wist ze niet van hem, maar ze kende zijn warme, zachte stem en hoorde zijn lieve woorden. Dat was al genoeg om vlinders in haar buik te krijgen.

Hij was de enige die haar echt had gesteund. Diegene die haar hielp toen ze het nodig had. Hij was ook meteen degene die niet hielp wanneer ze helemaal geen hulp nodig had. Zijn timing was uitermate perfect. Ze hield met haar hele hart van hem, maar ze wist gerust ook dat het

niet meer dan vriendschap was. Misschien was het zelfs dat niet en deed hij het simpelweg uit medelijden. En dat was net wat ze absoluut niet wilde. *Medelijden.*

Waarschijnlijk zocht hij toch naar iemand anders. Naar iemand die niet was zoals haar. Iemand die hem een betere toekomst zou kunnen geven. Iemand die hem verliefd in de ogen zou kunnen kijken. Dat kon zij hem niet geven. Dat knagend gevoel bleef ze steeds met zich meedragen. Ze wist dat ze zich niets moest wijsmaken, maar ze wist ook dat ze dat gevoel nog nooit bij iemand anders gehad heeft en dat ze er echt wel voor moest gaan. Ze wilde hem beter leren kennen, maar wist niet hoe ze daar aan moest beginnen.

Later hielp hij haar weer en hoe graag ze hem ook wilde bedanken, het lukte haar niet. ‘Kan ik nog iets doen?’ had hij nog gevraagd. Had ze het maar gezegd. Had ze hem maar mee op date gevraagd en gezegd dat zij van hem hield. Dat zei ze niet. Ze vroeg hem wat hij nu zag, zodat hij haar ogen even werd. Zo kon zij zich inbeelden hoe haar omgeving eruit zag en zo kon ook zij iets waarnemen van de wereld. ‘We zijn momenteel in een gang van onze school. Er lopen veel mensen rond die nog snel wat kaffen uit hun locker nemen. Net naast ons is de lift die we zometeen zullen nemen. Aan de andere kant van de lift is er een raam.’

Hij hapte even naar adem alvorens hij verder ging. ‘Door het raam zie ik dat er sneeuw op de grond ligt en het blijft ook steeds maar sneeuwen. Het lijkt niet op te houden. Er zijn veel kinderen die sneeuwballen naar elkaar gooien. Er is zelfs een slee en – auw, dat moet pijn doen – er valt net iemand af.’

Ze wilde dat hij doorging. Zij wilde immers meer weten over haar omgeving. ‘Welja, wat is er nog te zeggen? Net waren er nog enkele kinderen aan het schaatsen op het midden van de speelplaats, maar nu zie ik allemaal kinderen naar binnen lopen omdat het nog harder begint te sneeuwen. Gelukkig zitten wij binnen.’

Opnieuw zuchtte hij. Hij sprak en sprak en sprak, zij luisterde aandachtig naar hem. Geniepig schuifelde hij wat dichterbij haar. ‘Eigenlijk zie ik vooral jou. En als ik aan jou denk, dan besef ik dat een bepaalde uitspraak die ze zo vaak gebruiken niet klopt.’ Ze fronste haar wenkbrauwen, want ze had geen idee waarover hij het had.

‘Ze zeggen namelijk dat één beeld meer zegt dan duizend woorden, maar als ik jou zie, denk ik niet dat dat klopt,’ fluisterde hij zachtjes in haar oor. ‘Jij hebt geen beelden nodig om van het leven te genieten.’

Hij bracht zijn lippen richting de hare en drukte zijn lippen op de hare. Een intense kus en een intens gevoel volgde. Iets in haar schrok van dit gebaar, omdat ze het niet verwacht had. Het gevoel dat ze al die tijd gevoeld had, klopte ook. Haar lichaam gierde van de zenuwen. Nu kon ze het niet meer verpesten, tenminste dat hoopte ze. Hij voelde weldegelijk iets voor haar. En daar had ze zo lang op moeten wachten, maar het was het wachten meer dan waard.

Tot de bel ging en het innige moment plots onderbroken werd, maar ondanks dat zou haar leven nooit meer hetzelfde zijn na die ene kus.